20/01/19 ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି "ଅବ୍ୟକ୍ତ ବାପଦାଦା" ପୁନରାବୃତ୍ତି: ୧୨.୪.୮୪ ମଧୁବନ

"ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜୀବନର ମୂଳଦୁଆ— ପବିତ୍ରତା"

ଆଜି ବାପଦାଦା ସମସ୍ତ ହୋଲୀହଂସ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ହୋଲୀ ଅର୍ଥାତ୍ ପବିତ୍ର ହଂସମାନେ କେତେ ହୋଲୀ ହୋଇଛନ୍ତି ଏବଂ କେତେ ହଂସଭଳି ହୋଇଛନ୍ତି ତାହା ଦେଖୁଛନ୍ତି ? ପବିତ୍ରତା ଅର୍ଥାତ୍ ହୋଲୀ ହେବାର ଶକ୍ତି କେତେ ମାତ୍ରାରେ ଜୀବନରେ ଅର୍ଥାତ୍ ସଂକଳ୍ପ, ବାଣୀ ଏବଂ କର୍ମରେ, ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏବଂ ସମ୍ପର୍କରେ ଆଣିଛନ୍ତି ? ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଂକଳ୍ପ ହୋଲୀ ଅର୍ଥାତ୍ ପବିତ୍ରତାର ଶକ୍ତିରେ ସମ୍ପନ୍ନ ଅଟେ ? ନିଜର ପବିତ୍ରତାର ସଂକଳ୍ପ ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ବି ଅପବିତ୍ର ସଂକଳ୍ପ କରୁଥିବା ଆତ୍ମାକୁ ପରଖି ତାକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିପାରିବ ? ପବିତ୍ରତାର ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ବି ଆତ୍ମାର ଦୃଷ୍ଟି, ବୃତ୍ତି ଏବଂ କୃତି-ତିନିଟିକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିପାରିବ । ଏହି ମହାନ ଶକ୍ତି ସମ୍ମୁଖରେ ଅପବିତ୍ର ସଂକଳ୍ପ ମଧ୍ୟ ଆକ୍ରମଣ କରିପାରିବ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ନିଜେ ଯେତେବେଳେ ସଂକଳ୍ପ, ବାଣୀ ବା କର୍ମରେ ହାରିଯାଉଛ ସେତେବେଳେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ବା ବାତାବରଣ ଦ୍ୱାରା ପରାଜିତ ହୋଇଯାଉଛ । ତେବେ କୌଣସି ବି ସମ୍ବନ୍ଧ ବା ସମ୍ପର୍କ ଦ୍ୱାରା ପରାଜିତ ହେବା--ଏହା ପ୍ରମାଣିତ କରିଦେଉଛି ଯେ ନିଜେ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ସର୍ବ ସମ୍ବନ୍ଧ ଯୋଡିବାରେ ହାରିଯାଇଛ, ସେଥିପାଇଁ ହିଁ କୌଣସି ସମ୍ବନ୍ଧ ବା ସମ୍ପର୍କ ରକ୍ଷା କରିବାରେ ହାରିଯାଉଛ । ତେବେ ପବିତ୍ରତାରେ ହାରିଯିବାର ବୀଜ ଅର୍ଥାତ୍ ମୂଳ କାରଣ ହେଲା କୌଣସି ବି ବ୍ୟକ୍ତି ବା ବ୍ୟକ୍ତିର ଗୁଣ, ସ୍ୱଭାବ, ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ବା ବିଶେଷତା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭାବିତ ହେବା । ଏହିଭଳି କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ବା ବ୍ୟକ୍ତ ଭାବରେ ପ୍ରଭାବିତ ହେବା କେବଳ ପ୍ରଭାବିତ ହେବା ନୁହେଁ ତା ସହିତ ସତ୍ୟାନାଶ ହେବା । କାରଣ ବ୍ୟକ୍ତିର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ବିଶେଷତା ବା ଗୁଣ ବା ସ୍ୱଭାବ ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥିବା ବିଶେଷତା ଅଟେ ଅର୍ଥାତ୍ ବାବାଙ୍କର ଦାନ ଅଟେ । ତେଣୁ ବ୍ୟକ୍ତି ଉପରେ ପ୍ରଭାବିତ ହେବା ଅର୍ଥାତ୍ ଧୋକା ଖାଇବା ଏବଂ ଧୋକା ଖାଇବାର ଅର୍ଥ ଦୁଃଖ ଅନୁଭବ କରିବା । ଅପବିତ୍ରତାର ଶକ୍ତି ମୃଗତୃଷ୍ଣା ଭଳି ଅଟେ ଯାହାକି ସମ୍ପର୍କ ବା ସମ୍ବନ୍ଧ ଦ୍ୱାରା ବହୁତ ଭଲ ଅନୁଭବ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଆକର୍ଷିତ କରିଥାଏ । ଭାବିଥାନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ଭଲ ପ୍ରତି ପ୍ରଭାବିତ ହେଉଛି ସେଥିପାଇଁ ଶବ୍ଦ ମଧ୍ୟ ଏହିଭଳି କହିଥା'ନ୍ତି ଯେ ଇଏ ବହୁତ ଭଲ ଲାଗୁଛନ୍ତି ବା ଏହାଙ୍କର ଗୁଣ ବା ସ୍ୱଭାବ ବହୁତ ଭଲ ଲାଗୁଛି । ଏହାଙ୍କର ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଇବା ଏବଂ ଯୋଗ କରାଇବା ଭଲ ଲାଗୁଛି । ଏହାଙ୍କଠାରୁ ହିଁ ଶକ୍ତି ମିଳୁଛି, ସହଯୋଗ ଏବଂ ସ୍ନେହ ମିଳୁଛି । ତେବେ ପ୍ରାପ୍ତି ତ ଅଳ୍ପକାଳ ପାଇଁ ହୋଇଥାଏ କିନ୍ତୁ ସଦାକାଳ ପାଇଁ ଧୋକା ଖାଇ ଯାଇଥା'ନ୍ତି । ସବୁର ଦାତା ଅର୍ଥାତ୍ ବୀଜକୁ ବା ମୂଳକୁ ଭୁଲି ରଙ୍ଗ ବେରଙ୍ଗୀ ଡାଳକୁ ଧରି ଝୁଲିବା ଦ୍ୱାରା ଅବସ୍ଥା କ'ଣ ହେବ ? ମୂଳ ବିହୀନ ଡାଳ ଝୁଲାଇବ ନା ତଳେ ପକାଇ ଦେବ ? ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବୀଜ ଅର୍ଥାତ୍ ଦାତା, ବିଧାତାଙ୍କ ସହିତ ସର୍ବ ସମ୍ବନ୍ଧ, ସର୍ବପ୍ରାପ୍ତିର ରସର ଅନୁଭବ କରିନାହଁ ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କେତେବେଳେ ବ୍ୟକ୍ତିଠାରୁ, କେତେବେଳେ ବୈଭବଠାରୁ, କେତେବେଳେ ବାତାବରଣ ବା ପରିସ୍ଥିତି ଇତ୍ୟାଦିର ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଡାଳଗୁଡିକଠାରୁ ଅଳ୍ପ କାଳର ପ୍ରାପ୍ତିର ମୃଗତୃଷ୍ଣା ଭଳି ଧୋକା ଖାଇଚାଲିଥିବ । ତେବେ ଏହିଭଳି ପ୍ରଭାବିତ ହେବା ଅର୍ଥାତ୍ ଅବିନାଶୀ ପ୍ରାପ୍ତିଠାରୁ ବଞ୍ଚିତ ହେବା । କିନ୍ତୁ ପବିତ୍ରତାର ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଯେତେବେଳେ ଚାହିଁବ, ଯେଉଁଭଳି ସ୍ଥିତିରେ ରହିବାକୁ ଚାହିଁବ, ଯେଉଁଭଳି ପ୍ରାପ୍ତି କରିବାକୁ ଚାହିଁବ, ଯେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟରେ ସଫଳତା ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାକୁ ଚାହିଁବ ତାହା ସବୁ ତୁମ ନିକଟରେ ଆଜ୍ଞାକାରୀ ଦାସୀ ଭଳି ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇଯିବ । ଯେବେକି କଳିଯୁଗର ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ରଜୋପ୍ରଧାନ ପବିତ୍ରତାର ଶକ୍ତିକୁ ଧାରଣ କରିଥିବା ନାମଧାରୀ ମହାତ୍ମାମାନଙ୍କର ବର୍ତ୍ତମାନ ଅନ୍ତିମ ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରକୃତିକୁ ଦାସୀ ହେବାର ପ୍ରମାଣ ଦେଖିପାରୁଛ, ଯାହାକି ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମଧ୍ୟ ମହାତ୍ମା ନାମରେ ନାମିତ ହେଉଛନ୍ତି ଏବଂ ପୂଜା ମଧ୍ୟ ପାଉଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ଅପବିତ୍ର ଆତ୍ମାମାନେ ତାଙ୍କ ଚରଣରେ ମୁଣ୍ଡ ନୁଆଉଛନ୍ତି । ତେବେ ବିଚାର କର— ଅନ୍ତିମ ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ରାର ଶକ୍ତିର କେତେ ମହାନତା ରହିଛି ଏବଂ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉଥିବା ସତ୍ତୋପ୍ରଧାନ ପବିତ୍ରତା କେତେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହୋଇନଥିବ । ଏହି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପବିତ୍ରତାର ଶକ୍ତି ସମ୍ମୁଖରେ ଅପବିତ୍ରତା କେବଳ ନତମସ୍ତକ ହୋଇନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ତୁମର ପାଦତଳେ ରହିଛି । ପବିତ୍ରତା ରୂପୀ ଆସୁରୀ ଶକ୍ତି, ଶକ୍ତି ସ୍ୱରୂପିଣୀଙ୍କ ପାଦତଳେ ଥିବାର ଦେଖାଯାଇଛି । ତେବେ ଯିଏ ନିଜେ ପରାଜିତ ହୋଇ ପାଦତଳେ ରହିଛି ସିଏ ପୁଣି କିପରି ହରାଇ ପାରିବ!

ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜୀବନରେ ପରାଜିତ ହେବା ହିଁ ନାମଧାରୀ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହେବା, ତେଣୁ ଏଥିରେ ବେପରୁଆ ହୁଅ ନାହିଁ । କାରଣ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜୀବନର ମୂଳଦୁଆ ହେଲା ପବିତ୍ରତାର ଶକ୍ତି । ଯଦି ମୂଳଦୁଆ ଦୁର୍ବଳ ରହିବ ତେବେ ଅନେକ ଗୁଡିଏ ପ୍ରାପ୍ତିର ୨୧ ମହଲା ଘର କିପରି ସ୍ଥାୟୀ ରହିପାରିବ ? ଯଦି ମୂଳଦୁଆ ହଲଚଲ୍ ହେଉଛି ତେବେ ପ୍ରାପ୍ତିର ଅନୁଭବ ସଦାକାଳ ପାଇଁ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ ଅର୍ଥାତ୍ ଅଚଳ ରହିପାରିବ ନାହିଁ ଏବଂ ବର୍ତ୍ତମାନର ସଂଗମ ଯୁଗକୁ ବା ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜନ୍ମର ମହାନ ପ୍ରାପ୍ତିକୁ ମଧ୍ୟ ଅନୁଭବ କରିପାରିବ ନାହିଁ । କେବଳ ଏହି ଯୁଗର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଜନ୍ମର ମହିମା ଗାନ କରୁଥିବା ଜ୍ଞାନୀ ଭକ୍ତ ହୋଇଯିବ ଅର୍ଥାତ୍ ଜ୍ଞାନ ଅଛି କିନ୍ତୁ ନିଜେ ସେହିପରି ନୁହେଁ, ଏହାକୁ କୁହାଯିବ ଜ୍ଞାନୀ ଭକ୍ତ । ଯଦି ବ୍ରାହ୍ମଣ ହେବା ପରେ ମଧ୍ୟ ସର୍ବପ୍ରାପ୍ତିର, ସର୍ବଶକ୍ତିର ବରଦାନ ବା ସମ୍ପତ୍ତିର ଅନୁଭବ

କରିପାରୁନାହଁ ତେବେ ଏହାକୁ କ'ଣ କୁହାଯିବ ? ବଞ୍ଚିତ ଆତ୍ମା ନା ବ୍ରାହ୍ମଣ ଆତ୍ମା । ତେଣୁ ଏହି ପବିତ୍ରତାର ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ରୂପକୁ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣିଯାଅ ଏବଂ ନିଜ ଉପରେ କଡା ଦୃଷ୍ଟି ରଖ, ଚଳାଅ ନାହିଁ । ଏଥିରେ ନିମିତ୍ତ ହୋଇଥିବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ବା ବାବାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଚଳାଇବାକୁ ଅର୍ଥାତ୍ ଭୁଲାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥା'ନ୍ତି । କହିଥା'ନ୍ତି ଏମିତି ତ ନିଶ୍ଚିତ ହେବ, ଏମିତି କିଏ ହୋଇଗଲାଣି! ବା କହିଥା'ନ୍ତି ଏହା ଅପବିତ୍ରତା ନୁହେଁ, ମହାନତା ଅଟେ, ଏହା ତ ସେବା କରିବାର ଏକ ବିଧି । ମୁଁ ପ୍ରଭାବିତ ହୋଇନାହିଁ କେବଳ ସହଯୋଗ ନେଉଛି । ଯେହେତୁ ଏତେ ସହଯୋଗୀ ତେଣୁ ଟିକିଏ ପ୍ରଭାବିତ ହୋଇଯାଇଛି । ତେଣୁ ବାବାଙ୍କୁ ଭୁଲିବା ଅର୍ଥ ମାୟାର ଗୁଳି ଲାଗିବା ବା ନିଜକୁ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷୀ ପ୍ରମାଣିତ କରିବା ପାଇଁ କହିଥା'ନ୍ତି— ମୁଁ କୌଣସି ଭୁଲ୍ କରୁନାହିଁ, ସେ ଭୁଲ୍ କରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଯଦି ବାବାଙ୍କୁ ଭୁଲିଗଲ ତେବେ ବାବା ପୁଣି ଧର୍ମରାଜ ରୂପରେ ମଧ୍ୟ ଭବିଷ୍ୟତରେ ମିଳିବେ । ପିତୃ ସୁଖ କେବେ ବି ପାଇପାରିବ ନାହିଁ ସେଥିପାଇଁ କିଛି ବି ଲୁଚାଅ ନାହିଁ କି ଚଳାଅ ନାହିଁ । ଅନ୍ୟକୁ ଦୋଷୀ କର ନାହିଁ । ମୃଗତୃଷ୍ଣା ଭଳି ଆକର୍ଷଣରେ ଧୋକା ଖାଅ ନାହିଁ କାରଣ ଏହି ପବିତ୍ରତାର ମୂଳଦୁଆ ପାଇଁ ବାପଦାଦା ଧର୍ମରାଜ ଦ୍ୱାରା ୧୦୦ ଗୁଣାଠାରୁ ପଦ୍ମଗୁଣା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦଣ୍ଡ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଇଥା'ନ୍ତି । ଏଥିରେ ଟିକିଏ ବି ରିହାତି ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ କାରଣ ବାବା ଏଥିରେ ଦୟାଶୀଳ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ କାହିଁକି ନା ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ବନ୍ଧ ତୁଟାଇବା କାରଣରୁ ତ କାହା ଉପରେ ପ୍ରଭାବିତ ହୋଇଛ ନା । ପରମାତ୍ମ ପ୍ରଭାବରୁ ବାହାରିଯାଇ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପ୍ରଭାବରେ ଆସିଯିବା ଅର୍ଥ ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣିନାହଁ ବା ଚିହ୍ନି ନାହଁ । ଏହିଭଳି ପିଲାମାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ବାବା ପିତା ରୂପରେ ନୁହେଁ କିନ୍ତୁ ଧମର୍ରାଜ ରୂପରେ ଥା'ନ୍ତି । ଯେଉଁଠି ପାପ ଅଛି ସେଠାରେ ବାପ ଅର୍ଥାତ୍ ବାବା ନାହାଁନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ଅବହେଳା କର ନାହିଁ । ଏହାକୁ ଛୋଟ କଥା ବୋଲି ଭାବ ନାହିଁ । ତେବେ କାହା ପ୍ରତି ପ୍ରଭାବିତ ହେବା ଅର୍ଥାତ୍ କାମନା ବା କାମ ବିକାରର ଅଂଶ ଅଟେ । କୌଣସି କାମନା ବିନା କେହି ପ୍ରଭାବିତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ କାମନା ମଧ୍ୟ କାମ ବିକାର ଅଟେ, ମହାଶତ୍ରୁ ଅଟେ । ଏହା ମଧ୍ୟ ୨ଟି ରୂପରେ ଆସିଥାଏ । କାମନା ମଧ୍ୟ ହୁଏତ ପ୍ରଭାବିତ କରିବ ନଚେତ୍ ଦୁଃଖୀ କରିବ ସେଥିପାଇଁ ଯେପରି ସ୍ଲୋଗାନ ରହିଛି— "କାମ ବିକାର ନର୍କର ଦ୍ୱାର", ସେହିପରି ଏବେ ନିଜର ଜୀବନ ପ୍ରତି ଏହି ଧାରଣା ନିର୍ମାଣ କର ଯେ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଅଳ୍ପକାଳର କାମନା ମୃଗତୃଷ୍ଣା ଭଳି ଧୋକାବାଜ ଅଟେ । କାମନା ରଖିବା ଅର୍ଥାତ୍ ଧୋକା ଖାଇବା । ଏହିଭଳି କଡା ଦୃଷ୍ଟି ରଖୁଥିବା କାମ ବିକାର ଅର୍ଥାତ୍ କାମନା ଉପରେ କାଳୀ ରୂପ ଧାରଣ କର, ସ୍ନେହୀ ରୂପ ଧାରଣ କର ନାହିଁ । ବିଚରା ନିରୀହଟିଏ, ବହୁତ ଭଲ, ଟିକିଏ ଟିକଏ ଏହିଭଳି ସ୍ୱଭାବ ଅଛି, ଭଲ ହୋଇଯିବ ନା! ବିକର୍ମ ଉପରେ ବିକରାଳ ରୂପ ଧାରଣ କର । ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ନୁହେଁ, ନିଜ ପ୍ରତି କର, ତେବେ ଯାଇ ବିକର୍ମ ବିନାଶ କରି ଫରିସ୍ତା ହୋଇପାରିବ । ଯଦି ଯୋଗ ଲାଗୁ ନାହିଁ ତେବେ ଚେକ୍ କର— ନିଶ୍ଚିତ କୌଣସି ଗୁପ୍ତ ବିକର୍ମ ନିଜ ଆଡକୁ ଆକର୍ଷିତ କରୁଛି । ବ୍ରାହ୍ମଣ ଆତ୍ମା ହୋଇ ମଧ୍ୟ ଯୋଗ ନ ଲାଗିବା, ଏହା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅର୍ଥାତ୍ ଜଣଙ୍କର ହିଁ ଅଟ, ଗୋଟିଏ ପରିବାରର ଅଟ, ତେଣୁ କୁଆଡେ ଆଉ ଯିବ, ଆଉ ତ କିଛି ବି ଏହି ଦୁନିଆରେ ତୁମ ପାଇଁ ନାହିଁ ତେଣୁ ଆଉ କୁଆଡେ ଯିବ । ଆଚ୍ଛା!

କେବଳ ବ୍ରହ୍ମଚର୍ଯ୍ୟ ବ୍ରତ ନୁହେଁ କିନ୍ତୁ କାମ ବିକାରର ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ପିଲାଛୁଆ ଅଛନ୍ତି । ବାପଦାଦାଙ୍କୁ ଗୋଟିଏ କଥା ଉପରେ ବହୁତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲାଗୁଛି ଯେ ବ୍ରାହ୍ମଣ କହୁଛି, ବ୍ରାହ୍ଣଣ ଆତ୍ମା ପ୍ରତି ବ୍ୟର୍ଥ ଦୃଷ୍ଟି ଯାଉଛି । ଏହା ତ କୁଳ କଳଙ୍କିତ କରିବାର କଥା । କହୁଛ ଭାଇ ବା ଭଉଣୀ କିନ୍ତୁ କରୁଛ କ'ଣ! ଲୌକିକ ଭଉଣୀ ପ୍ରତି ଯଦି କାହାର ଖରାପ ଦୃଷ୍ଟି ଯାଏ ବା ଖରାପ ସଂକଳ୍ପ ମଧ୍ୟ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୁଏ ତେବେ ତା'କୁ କୁଳ କଳଙ୍କିତ କୁହାଯାଏ । ତେବେ ଏଠାରେ କ'ଣ କୁହାଯିବ ? ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମର ନୁହେଁ କିନ୍ତୁ ଜନ୍ମ ଜନ୍ମର କଳଙ୍କ ଲଗାଉଥିବା ଆତ୍ମା କୁହାଯିବ ନା । ରାଜ୍ୟ ଭାଗ୍ୟକୁ ଲାତ ମାରିବାବାଲା କୁହାଯିବ । ଏହିଭଳି ପଦ୍ମାଗୁଣା ବିକର୍ମ କେବେ ବି କର ନାହିଁ । ଏହା ସାଧାରଣ ବିକର୍ମ ନୁହେଁ କିନ୍ତୁ ମହାବିକର୍ମ ଅଟେ ସେଥିପାଇଁ ବିଚାର କର, ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝ ଏବଂ ଏଥିପ୍ରତି ଧ୍ୟାନ ଦିଅ । ଏହି ପାପ ଯମଦୂତ ଭଳି ଜାବୁଡି ଧରିବ । ଯଦିଓ ଏବେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଆମେ ବହୁତ ମଜାରେ ଅଛୁ, କିଏ ଦେଖୁଛି, କିଏ ଜାଣୁଛି... କିନ୍ତୁ ପାପ ଉପରେ ପାପ ଚଢି ଚଢି ଯାଉଛି ଏବଂ ଏହି ପାପ ଦିନେ ଖାଇବା ପାଇଁ ଗୋଡାଇବ । ବାପଦାଦା ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଏହାର ପରିଣାମ କେତେ ଭୟାବହ, ଯେପରି ଶରୀର ଦ୍ୱାରା କେହି କେହି ଛଟପଟ ହୋଇ ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରିଥା'ନ୍ତି ସେହିପରି ବୁଦ୍ଧି ପାପରେ ଛଟପଟ ହୋଇ ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରିବ । ସଦାସର୍ବଦା ପାପ କର୍ମର ଯମଦୂତମାନେ ସମ୍ମୁଖରେ ରହିବେ । ସେମାନଙ୍କର ଅନ୍ତିମ ଅବସ୍ଥା ଏହିପରି ଯନ୍ତ୍ରଣାଦାୟକ ହେବ ସେଥିପାଇଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଭୁଲରେ ମଧ୍ୟ ଏହିଭଳି ପାପ କର୍ମ କର ନାହିଁ । ବାପଦାଦା କେବଳ ସମ୍ମୁଖରେ ବସିଥିବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ କହୁନାହାଁନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗର ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସମର୍ଥ କରୁଛନ୍ତି । ସାବଧାନ କରୁଛନ୍ତି । ବୁଝିଲ । ବର୍ତ୍ତମାନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମଧ୍ୟ ଏହି କଥାରେ ପିଲାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ବହୁତ ଦୁର୍ବଳତା ରହିଛି । ଆଚ୍ଛା!

ଏହାକୁ ନିଜ ପ୍ରତି ଶିକ୍ଷା ମନେ କରି ଗ୍ରହଣ କରୁଥିବା, ସର୍ବଦା ନିଜର ବିକଳ୍ପ ଏବଂ ବିକର୍ମ ଉପରେ କାଳୀ ରୂପ ଧାରଣ କରୁଥିବା, ସର୍ବଦା ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଧୋକାରୁ ଏବଂ ଦୁଃଖରୁ ସୁରକ୍ଷିତ ରହୁଥିବା ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ବାପଦାଦାଙ୍କର ସ୍ନେହ ସ୍ମୃତି ଏବଂ ନମସ୍ତେ ।

ସଂଗୃହୀତ ହୋଇଥିବା ବିଶେଷ ଅବ୍ୟକ୍ତ ମହାବାକ୍ୟ - "ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କର ପାଦ ଚିହ୍ନ ଉପରେ ପାଦ ରଖି ଚାଲୁଥିବା ବ୍ରହ୍ମାଚାରୀ ହୁଅ"

ବ୍ରହ୍ମାଚାରୀ ଅର୍ଥାତ୍ ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କର ଆଚରଣକୁ ଅନୁସରଣ କରି ଚାଲୁଥିବା ଆତ୍ମା । ସଂକଳ୍ପ, ବାଣୀ ଏବଂ କର୍ମ ରୂପକ ପାଦ

ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କର ପାଦ ଚିହ୍ନ ଉପରେ ରହିଥାଉ, ଯାହାକୁ ଫୁଟ ସ୍ଟେପ କୁହାଯାଏ । ତୁମର ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମରୂପୀ ପାଦରେ ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କର ଆଚରଣ ଦେଖିବାକୁ ମିଳୁ ଅର୍ଥାତ୍ ତୁମର ମନ-ବାଣୀ-କର୍ମ ରୂପୀ ପାଦ ବ୍ରହ୍ମାଚାରୀ ହେଉ । ଏହିଭଳି ଯେଉଁମାନେ ବ୍ରହ୍ମାଚାରୀ ଅଟନ୍ତି ସେମାନଙ୍କର ମୁଖମଣ୍ଡଳ ଏବଂ ଚାଲି-ଚଳନ ସଦା ସର୍ବଦା ଅନ୍ତର୍ମୁଖୀ ହେବା ସହିତ ଅତୀନ୍ଦ୍ରିୟ ସୁଖର ଅନୁଭବ କରାଇଥାଏ । ତେବେ ବ୍ରହ୍ମାଚାରୀ ତାଙ୍କୁ କୁହାଯିବ ଯାହାଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମରେ ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କର କର୍ମ ଦେଖାଯାଉଥିବ । ବାଣୀ, ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ବାଣୀ ଭଳି ହୋଇଥିବ, ଉଠିବା, ବସିବା, ଦେଖିବା, ଚାଲିବା ସବୁ କିଛି ସମାନ ହୋଇଥିବ । ବ୍ରହ୍ମାବାବା ନିଜର ସଂସ୍କାରକୁ ଯେଉଁଭଳି କରିଥିଲେ ଏବଂ ଶରୀରର ଅନ୍ତିମ ଅବସ୍ଥାରେ ମଧ୍ୟ ମନେ ପକାଇ ଦେଇଥିଲେ ଯେ— ନିରାକାରୀ, ନିର୍ବିକାରୀ, ନିରହଂକାରୀ ହୁଅ— ଏହା ହିଁ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ସ୍ୱାଭାବିକ ସଂସ୍କାର ହେଉ, ତେବେ କୁହାଯିବ ବ୍ରହ୍ମାଚାରୀ । ସ୍ୱଭାବ ସଂସ୍କାରରେ ବାବାଙ୍କ ସମାନ ହେବାର ନବୀନତା ରହିଥାଉ । ମୋର ସ୍ୱଭାବ ନୁହେଁ କିନ୍ତୁ ଯାହା ବାବାଙ୍କର ସ୍ୱଭାବ ତାହା ମୋର ସ୍ୱାଭବ ।

ପବିତ୍ରତାର ବ୍ରତ କେବଳ ବ୍ରହ୍ମଚର୍ଯ୍ୟ ବ୍ରତ ନୁହେଁ କିନ୍ତୁ ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କ ସମାନ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବାଣୀରେ ପବିତ୍ରତାର ପ୍ରକମ୍ପନ ସମାହିତ ହୋଇ ରହିଥାଉ । ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ବାଣୀ ମହାବାକ୍ୟ ହେଉ, ଅଲୌକିକ ହେଉ ସାଧାରଣ ନ ହେଉ । ତୁମର ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଂକଳ୍ପରେ ପବିତ୍ରତାର ମହତ୍ୱ ରହିଥାଉ, ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମରେ କର୍ମ ଏବଂ ଯୋଗର ସନ୍ତୁଳନ ଅର୍ଥାତ୍ କର୍ମଯୋଗୀ ହେବାର ଅନୁଭବ ରହିଥାଉ—ଏହାକୁ ହିଁ କୁହାଯାଏ ବ୍ରହ୍ମଚାରୀ ଏବଂ ବ୍ରହ୍ମାଚାରୀ । ଯେପରି ବ୍ରହ୍ମାବାବା ସାଧାରଣ ଶରୀରରେ ରହୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ରୂପରେ ଅନୁଭବ ହେଉଥିଲେ ଯାହାକି ସମସ୍ତେ ଦେଖିଛନ୍ତି ବା ଶୁଣିଛନ୍ତି । ଏବେ ତ ଅବ୍ୟକ୍ତ ରୂପରେ ମଧ୍ୟ ସାଧାରଣ ଶରୀର ମଧ୍ୟରେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ଆତ୍ମାର ଚମକକୁ ଦେଖିପାରୁଛ । ଏହିଭଳି ପିତାଙ୍କୁ ଅନୁକରଣ କର । କାର୍ଯ୍ୟ ପଛକେ ସାଧାରଣ ହୋଇଥାଉ କିନ୍ତୁ ସ୍ଥିତି ମହାନ ହେଉ । ମୁଖମଣ୍ଡଳରେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଜୀବନର ପ୍ରଭାବ ଦେଖିବାକୁ ମିଳୁ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଚଳଣି ଦ୍ୱାରା ବାବାଙ୍କର ଅନୁଭବ କରାଅ— ଏହାକୁ ହିଁ କୁହାଯାଏ ବ୍ରହ୍ମାଚାରୀ ।

ଯେପରି ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କର ସ୍ନେହ ବିଶେଷ କରି ମୁରଲୀ ପ୍ରତି ରହିଥିଲା ସେଥିପାଇଁ ସେ ମୁରଲୀଧର ହୋଇଗଲେ ଏବଂ ଭବିଷ୍ୟତରେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ରୂପରେ ମଧ୍ୟ "ମୁରଲୀ" ଅର୍ଥାତ୍ ବଂଶୀକୁ ହିଁ ପ୍ରତୀକ ରୂପରେ ଦେଖାଉଛନ୍ତି । ତେବେ ଯାହା ପ୍ରତି ବାବାଙ୍କର ସ୍ନେହ ରହିଥିଲା ତାହା ପ୍ରତି ସ୍ନେହ ରହିବା ହିଁ ସ୍ନେହର ଚିହ୍ନ ଅଟେ । ଏହାକୁ ହିଁ କୁହାଯିବ ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କର ପ୍ରିୟ ଅର୍ଥାତ୍ ବ୍ରହ୍ମାଚାରୀ । ଯାହା ବି କର୍ମ କରୁଥାଅ କିନ୍ତୁ କର୍ମ କରିବା ପୂର୍ବରୁ, ବାଣୀ ଉଚ୍ଚାରଣ କରିବା ପୂର୍ବରୁ, ସଂକଳ୍ପ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ଚେକ୍ କର ଯେ ଏହା ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କ ସମାନ ଅଟେ ? ତା'ପରେ ଯାଇ ସଂକଳ୍ପକୁ ସ୍ୱରୂପରେ ଆଣ, ବାଣୀକୁ ମୁଖରେ ଉଚ୍ଚାରଣ କର ବା କର୍ମକୁ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କର । ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ ମୁଁ ତ ଭାବିନଥିଲି କିନ୍ତୁ ହୋଇଗଲା । ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କର ବିଶେଷତା ମଧ୍ୟ ବିଶେଷ ଭାବରେ ଏହା ହିଁ ଥିଲା— ଯାହା ଚିନ୍ତା କରୁଥିଲେ ତାହା କରୁଥିଲେ, ଯାହା କହୁଥିଲେ ତାହା କରୁଥିଲେ, ଏହିଭଳି ଫଲୋ ଫାଦର ଅର୍ଥାତ୍ ପିତାଙ୍କୁ ଅନୁକରଣ କରିବାବାଲା ହିଁ ବ୍ରହ୍ମାଚାରୀ ଅଟନ୍ତି ।

ଯେପରି ବ୍ରହ୍ମାବାବା ନିଜର ନିଶ୍ଚୟ ଆଧାରରେ, ଆତ୍ମିକ ନିଶା ଆଧାରରେ ଭବିଷ୍ୟତକୁ ପୂର୍ବ ନିଶ୍ଚିତ ଜାଣି ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ସବୁ କିଛି ସଫଳ କରିଦେଲେ, ନିଜ ପାଇଁ ରଖିନଥିଲେ ସବୁ କିଛି ସଫଳ କରିଦେଲେ, ଯାହାର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ପ୍ରମାଣ ଦେଖିଲ ଯେ ଅନ୍ତିମ ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମଧ୍ୟ ଶରୀରରେ ପତ୍ର ବ୍ୟବହାର ଦ୍ୱାରା ସେବା କରିପାରିଥିଲେ, ମୁଖରେ ମହାବାକ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଚାରଣ କରିଥିଲେ । ଅନ୍ତିମ ଦିନରେ ମଧ୍ୟ ଶରୀର, ସମୟ ଏବଂ ସଂକଳ୍ପକୁ ସଫଳ କରିଥିଲେ । ତେଣୁ ବ୍ରହ୍ମାଚାରୀ ଅର୍ଥାତ୍ ସବୁ କିଛି ସଫଳ କରିବାବାଲା । ସଫଳ କରିବାର ଅର୍ଥ ହେଲା— ଶ୍ରେଷ୍ଠ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇବା । ଯେପରି ବ୍ରହ୍ମାବାବା ସର୍ବଦା ହର୍ଷିତମୁଖତା ଏବଂ ଗମ୍ଭୀରତା—ଦୁଇଟିଯାକ ଗୁଣର ସନ୍ତୁଳନ ରକ୍ଷା କରି ସର୍ବଦା ଏକାଭଳି ଅବସ୍ଥାରେ ରହୁଥିଲେ, ସେହିଭଳି ନିଜର ପିତାଙ୍କୁ ଅନୁକରଣ କର । ନା କେବେ କୌଣସି କଥାରେ ସଂଶୟରେ ଆସିବାର ଅଛି ନା କେବେ କୌଣସି କଥାରେ ନିଜର ମନୋଦଶାକୁ ଅର୍ଥାତ୍ ମୁଡକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବାର ଅଛି । ସର୍ବଦା ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମରେ ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କୁ ଅନୁକରଣ କରିବାର ଅଛି, ତେବେ କୁହାଯିବ ବ୍ରହ୍ମାଚାରୀ ।

ତେବେ ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କର ସବୁଠାରୁ ପ୍ରିୟ ସ୍ଲୋଗାନ ଥିଲା । "କମଖର୍ଚ୍ଚବାଲା ନଶୀନ" ଅର୍ଥାତ୍ ମିତବ୍ୟୟତା । ତେଣୁ କମ ଖର୍ଚ୍ଚରେ ମଧ୍ୟ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କାର୍ଯ୍ୟ କରି ଦେଖାଅ । ଖର୍ଚ୍ଚ କମ ହେଉ କିନ୍ତୁ ପ୍ରାପ୍ତି ବହୁତ ଉଚ୍ଚ କୋଟିର ହେଉ । କମ ଖର୍ଚ୍ଚରେ କାର୍ଯ୍ୟ ଅଧିକ ହେଉ । ଶକ୍ତି ବା ସଂକଳ୍ପ ଅଧିକ ଖର୍ଚ୍ଚ ନ ହେଉ । ବାଣୀ କମ ହେଉ କିନ୍ତୁ ସେଥିରେ ସ୍ପଷ୍ଟିକରଣ ଅଧିକ ରହିଥାଉ, ସଂକଳ୍ପ କମ ହେଉ କିନ୍ତୁ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହେଉ— ଏହାକୁ ହିଁ କୁହାଯାଏ । କମଖର୍ଚ୍ଚବାଲା ବା ମିତବ୍ୟୟିତାର ଅବତାର ।

ଯେପରି ବ୍ରହ୍ମାବାବା ଏକମାତ୍ର ବାବା ଅନ୍ୟ କେହି ନୁହେଁ ଏହାକୁ ବାସ୍ତବିକ କାର୍ଯ୍ୟ ବ୍ୟବହାରରେ କରି ଦେଖାଇଥିଲେ, ସେହିଭଳି ବାବାଙ୍କ ସମାନ ହେଉଥିବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଏହାକୁ ଅନୁକରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କ ଭଳି ଏହି ଦୃଢ ସଂକଳ୍ପ କରିବାକୁ ହେବ ଯେ କେବେହେଲେ ନିରାଶ ହେବାର ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ସଦାସର୍ବଦା ମନ ଖୁସିରେ ରହିବାର ଅଛି । ମାୟା ଯେତେ ବି ହଲଚଲ୍

କରିଲେ ମଧ୍ୟ ହଲିବାର ନାହିଁ । ଯଦି ମାୟା ହିମାଳୟ ଭଳି ବିଶାଳ ରୂପରେ ମଧ୍ୟ ଆସେ ତେବେ ସେହି ସମୟରେ ରାସ୍ତା ଖୋଜିବାର ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ଉଡିଯିବାର ଅଛି କାରଣ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ଉଡିପାରୁଥିବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପାହାଡ ମଧ୍ୟ ତୁଳା ସଦୃଶ ହୋଇଯିବ । ଯେପରି ସାକାର ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କଠାରୁ ପବିତ୍ରତାର ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ରୂପରେ ଅନୁଭବ କରୁଥିଲ । ଯାହାକି ତାଙ୍କର ତପସ୍ୟାର ଅନୁଭବର ପ୍ରତୀକ ଅଟେ, ସେହିଭଳି ଏହି ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ମଧ୍ୟ ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କର ଚେହେରା ଏବଂ ଚରିତ୍ର ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଅନୁଭବ ହେଉ । ବ୍ରହ୍ମାବାବା ସାକାରରେ କର୍ମଯୋଗୀ ହେବାର ଉଦାହରଣ ଥିଲେ । କେହି କେତେ ବି ବ୍ୟସ୍ତରେ ରହୁଥା'ନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କଠାରୁ ଅଧିକ ବ୍ୟସ୍ତ ରହିବା ଆଉ କେହି ବି ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । କାହା ଉପରେ କେତେ ବି ଦାୟିତ୍ୱ ଥାଉ କିନ୍ତୁ ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କ ଭଳି ଦାୟିତ୍ୱ ଆଉ କାହା ଉପରେ ବି ନାହିଁ । ତେଣୁ ବ୍ରହ୍ମାବାବା ଯେପରି ସମସ୍ତ ଦାୟିତ୍ୱକୁ ତୁଲାଇବା ସହିତ କର୍ମଯୋଗୀ ହୋଇପାରିଥିଲେ, ନିଜକୁ କରିବାବାଲା ମନେ କରି କର୍ମ କରୁଥିଲେ, କରାଇବାବାଲା ଭାବୁନଥିଲେ । ସେହିପରି ଫଲୋଫାଦର କର । କେତେ ବି ବଡ କାର୍ଯ୍ୟ କର କିନ୍ତୁ ଏଭଳି ମନେ କର ଯେପରି ନଚାଇବାବାଲା ନଚାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ମୁଁ ନାଚୁଛି, ତେବେ ଥକିଯିବ ନାହିଁ କି ସଂଶୟରେ ଆସିବ ନାହିଁ ବରଂ ସର୍ବଦା ଖୁସିରେ ରହିବ । ଆଚ୍ଛା!

ବରଦାନ:- ସତ୍ୟତାର ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ସଦା ସର୍ବଦା ଖୁସିରେ ନାଚୁଥିବା ଶକ୍ତିଶାଳୀ ମହାନ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

କଥାରେ ଅଛି ଯଦି ସତ୍ୟରେ ଅଛ ତେବେ ମନ ଖୁସିରେ ବସି ବସି ନାଚୁଥାଅ । ସଚ୍ଚା ଅର୍ଥାତ୍ ତପସ୍ୟାର ଶକ୍ତିବାଲା ସଦା ସର୍ବଦା ନାଚୁଥିବ, କେବେହେଲେ ଝାଉଁଳିବ ନାହିଁ, ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱରେ ପଡିବ ନାହିଁ, ବିଚଳିତ ହେବେ ନାହିଁ କି ଦୁର୍ବଳ ହେବ ନାହିଁ । ସିଏ ସଦା ସର୍ବଦା ମନ ଖୁସିରେ ନାଚୁଥିବ ଏବଂ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ମଧ୍ୟ ହୋଇଥିବ । ତାଙ୍କ ଭିତରେ ସମ୍ମୁଖୀନ କରିବାର ଶକ୍ତି ମଧ୍ୟ ଥିବ କାରଣ ସତ୍ୟତା କେବେହେଲେ ହଲଚଲ୍ ହୋଇନଥାଏ, ଅଚଳ ରହିଥାଏ । ସେଥିପାଇଁ କୁହାଯାଏ ସତ୍ୟର ନାବ ଟଳମଳ ହୋଇପାରେ କିନ୍ତୁ ବୁଡିନଥାଏ । ତେଣୁ ସତ୍ୟତାର ଶକ୍ତିକୁ ଧାରଣ କରିଥିବା ଆତ୍ମା ହିଁ ମହାନ ଅଟେ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ବ୍ୟସ୍ତ ମନ ବୁଦ୍ଧିକୁ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ବନ୍ଦ କରିଦେବା ହିଁ ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଭ୍ୟାସ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****

ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କ ସମାନ ହେବା ପାଇଁ ବିଶେଷ ପୁରୁଷାର୍ଥ:- ବ୍ରହ୍ମାବାବା ଯେପରି ସଦା ସର୍ବଦା ପରମାତ୍ମ ସ୍ନେହରେ ବୁଡି ରହୁଥିଲେ, ସେହିପରି ତୁମର ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜୀବନର ଆଧାର ହେଉଛି ପରମାତ୍ମ ସ୍ନେହ । ପ୍ରଭୁ ସ୍ନେହ ହିଁ ତୁମର ସମ୍ପତ୍ତି ଅଟେ । ଏହି ସ୍ନେହ ହିଁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜୀବନରେ ଆଗକୁ ବଢାଇଥାଏ ସେଥିପାଇଁ ସଦାସର୍ବଦା ସ୍ନେହର ସାଗରରେ ବୁଡି ରୁହ ।